

# Dzieje Słowian i świata na tle religii – 56

23 listopada 2022

## Rodowód hebrajskiej „Biblii”

Współcześni uczeni kwestionują biblijną wersję dziejów Hebrajczyków w Palestynie. Twierdzą, że jest to legenda stworzona w celach politycznych. Podobnie fikcją jest także pełna chwalebnych epizodów historia państwa Dawida i Salomona w Palestynie. Dzieje Kananejczyków-Hebrajczyków napisano na nowo za czasów króla Jozjasza (640-609 p.n.e.), znanego jako reformatora religijnego, który utrwał wśród swoich poddanych monoteizm. Historia mówi, że przez długi czas Kananejczycy czcili bogów kananejskich Ela i Baala. Jahwe był tylko lokalnym bogiem pogody i płodności z północnego Synaju, nazywany był także baranem Edomu.

Jednym z najbardziej wiarygodnych źródeł historycznych są egipskie papirusy i inne wykopaliska znad Nilu. Żadne z nich nie wspomina ani niewolniczej pracy Hebrajczyków, ani fascynujących dziejów Mojżesza. Starożytni Egipcjanie wspominali jedynie obcych pasterzy, którzy w okresach suszy wędrowali ze swoją trzodą na pastwiska w Delcie Nilu.

W Księdze Wyjścia znajdujemy szczegółowe sprawozdanie zarówno z pertraktacji Mojżesza z faraonem jak i z wędrówki Izraelitów – Hebrajczyków przez pustynię Synaj, w drodze do ziemi obiecanej w Palestynie. Ale opis ten dotyczy wyjścia Celtów-Hyksosów-Izraelitów z Egiptu i ich drogę do Indii, oraz podbój Kanaanu przez Egipcjan pod wodzą Ahmose I ścigających Hyksosów. Ale to działo się pod koniec Środkowej a nie Późnej epoki brązu. Mimo iż archeolodzy brytyjscy, amerykańscy i niemieccy usilnie szukali od połowy XIX stulecia jakichkolwiek śladów wędrówki Izraelitów do Palestyny, nie dokopali się

niczego. Nie udało się również ustalić, gdzie znajduje się opisana w „Biblii” biblijna góra Synaj, na szczycie której Jahwe rzekomo przekazał Mojżeszowi kamienne tablice z dziesięcioma przykazaniami. Określono wprawdzie obszar pochodzenia Jahwe i jego czcicieli na krainę Midian, a górę Jahwe Horeb zlokalizowano w paśmie górskim w Edomie, ale nie na Półwyspie Synaj.

Wybitny egipski archeolog, dr Zahi Hawass, wyraził pogląd, iż nie znaleziono żadnych śladów biblijnej wędrówki Izraelitów-Hebrajczyków z Egiptu do Palestyny, ponieważ ta opowieść jest tylko mitem. Bo to nie Palestyna była ziemią obiecaną Celtów-Hyksosów-Izraelitów. Ich podstępnie obiecaną ziemią były Indie i ta wędrówka odbyła się kila wieków wcześniej.

Archeolodzy podważają same podstawy „Biblii”. Jahwe nie przekazał Mojżeszowi Dekalogu, naród izraelsko-hebrajski nigdy nie był w egipskiej niewoli, mury Jerycha nie rozpadły się na dźwięk trąb, bo Jerycho było miastem nieobwarowanym w Późnej epoce brązu, pierwsza monoteistyczna religia nie ma swoich korzeni na Synaju, a wielkie królestwa Dawida i Salomona to legenda dostosowana do potrzeb teologii.

Profesor archeologii na Uniwersytecie w Tel Awiwie i Prezes stowarzyszenia archeologów żydowskich Zeev Herzog, autor dzieł o historii starożytnego Bliskiego Wschodu, opublikował poważny artykuł. W artykule tym twierdzi, że sto lat badań archeologicznych w Palestynie, Syrii, Egipcie i Mezopotamii nie potwierdza biblijnego opisu wydarzeń. Prowadzone przez dziesięciolecia prace wykopaliskowe nie dowiodły istnienia w Palestynie licznych miast warownych, rzekomo zdobytych przez Izraelitów-Hebrajczyków w Późnej epoce brązu.

Poważne autorytety z tej dziedziny, archeolodzy i historycy, powiadają niemal jednogłośnie, że w kołach naukowych od dawna dyskutowane są rozbieżności między archeologicznymi wykopaliskami, a tekstem tak zwanej „księgi nad księgami”. Niestety, wokół wniosków, które należałoby wysnuć, panuje

ogólna zmowa milczenia – twierdzi prof. Israel Finkelstein z Uniwersytetu w Tel Awiwie. Społeczeństwu trudno jest rozstać się z mitami, które przez liczne pokolenia kształtowały jego światopogląd. Herzog wyciąga wniosek, że wszystko co napisano jest wymysłem autorów tekstu uwiecznionego setki lat później i podporządkowanego ściśle określonej ideologii.

Zeev Herzog uważa że: „Sto pięćdziesiąt lat wykopalisk w Jerozolimie nie przyniosło żadnych dowodów istnienia potężnej stolicy królestwa w okresie drugiej połowy II tysiąclecia p.n.e. Znane nam wykopaliska potwierdzają istnienie obwarowanej, wielkiej Jerozolimy w 722 r. p.n.e. Wydaje się, że Jerozolima stolica Judy uzyskała swój centralny status dopiero po upadku jej północnego rywala Samarii, stolicy właściwego Izraela i jego zajęciu przez Asyrię. Pisarze biblijni przypisali ten fakt sytuacji znacznie dawniejszej”.

W Palestynie nie ma ruin po potężnej opisanej w „Biblii” świątyni Salomona. Zachodnia ściana, pod którą obecnie modlą się Żydzi to ruiny po świątyni, którą budował przez 46 lat Herod. W Palestynie nie istniały opisane w „Biblii” potężne miasta i cywilizacje. „Biblia” podaje, że biblijne Jerycho otoczone było potężnymi wysokimi murami obronnymi. Stwierdzono ponad wszelką wątpliwość, że Jerycho w Palestynie nie posiadało murów obronnych w Późnej epoce brązu. Mogło natomiast posiadać mury w Środkowej epoce brązu. Znaczy to, że trąby jerychońskie w tym okresie nie trąbiły w Palestynie, mogły ewentualnie trąbić wcześniej.

Do rozwoju hebrajskiego monoteizmu z pewnością przyczynił się wpływ Egiptu. W okresie Nowego Państwa (1550-1070 p.n.e.) Palestyna znajdowała się pod zwierzchnictwem faraonów. „Protoizraelici” z pewnością poznali zasady kultu Atona od egipskich urzędników, kupców i załóg wojskowych. W tradycji egipskiej, spisanej przez kapłana Manetona około 280 p.n.e., Mojżesz był kapłanem z Heliopolis, jednego z ośrodków kultu Atona w Egipcie. Został on przywódcą kolonii trędowatych i zakazał oddawania czci dawnym bogom. Sprowadził na pomoc

Hyksosów, najeźdźców ze Wschodu, zabijał święte zwierzęta Egiptu i zamieniał świątynie na kuchnie.

Historia podje także, że po wyjściu Hyksosów z Egiptu pewna grupa obcokrajowców pozostała we wschodniej części Deltę Nilu w kraju Goszen, uznając władzę Egipcjan nad sobą. W innym miejscu jest mowa o wyznawcach boga Atona, a nie konkretnej grupy narodowościowej. „Biblia” mówi, że nałożono nad Izraelem przełożonych aby ich uciskali ciężkimi pracami. Budowano wówczas dla faraona miasta na składy, Pitom i Ramzes (Wj.1:11). Miasto Pi-Ramzes zostało faktycznie zbudowane za panowania Ramzesa II (1279-1213 p.n.e.) na wschodzie Deltę, obok dawnej stolicy Hyksosów Awaris. A Semici lub potomkowie Hyksosów byli zaangażowanymi w jego budowę. Źródła egipskie natomiast nie mówią nic o ucieczce niektórych grup budowlanych, semickich lub innych pod koniec XIII lub na początku XII wieku p.n.e.

Wydaje się, że w zbiorowej pamięci Egipcjan przetrwała postać Echnatona, ale ponieważ imienia wyklętego władcy nie wolno było wymawiać, nadano mu pospolite miano Mose – dziecko. W ludowych opowieściach połączono wspomnienie najazdu Hyksosów z reformami religijnymi Echnatona. Dla Egipcjan faraon heretyk stał się „Mojżeszem”, prześladowcą i potworem. Za to „Protoizraelici” prawdopodobnie uznali wyklętego za geniusza. Kapłani, twórcy opowieści biblijnych, odpowiednio wymodelowali postać „Mojżesza” do swoich potrzeb. W ten sposób zbuntowany faraon, „Piękne Dziecię Atona”, stał się pośrednio założycielem trzech światowych religii. Ale religii nawzajem się zwalczających, bo każda chce objąć dominację jedna nad drugą. Idea Echnatona była słuszną, ale została wykorzystana jako ideologia polityczna, bo kto narzuci swoją religię ten obejmuje dominację polityczną.

Historyk żydowski Józef Flawiusz żyjący w latach 37-94 n.e. napisał dzieło „Przeciw Apionowi”, w którym cytując egipskiego historyka Manetona pisze, że przodkowie nasi przybyli do Egiptu w liczbie wielu dziesiątków tysięcy i wzięli ludność

tubylczą pod swoją władzę. Następnie, jak sam wyznaje, po jakimś czasie, wygnani stamtąd, zajęli dzisiejszą Judeę, założyli Jerozolimę i wzniesli przybytek.

Wyjście Hyksosów z Egiptu miało miejsce w XVI wieku p.n.e., co potwierdza opis Manetona. Opisuje dalszy ewentualny przebieg wypadków po stronie uciekinierów, którzy w liczbie co najmniej 240 tysięcy mężczyzn wyszli z Egiptu. „Ci pasterze, z całym swoim dobytkiem i domostwem, nie mniej niż 480 tysięcy osób, opuścili Egipt i udali się w podróż przez pustynię do Syrii. Tam, odpierając ataki Asyryjczyków, którzy w tym czasie panowali w Azji, zbudowali miasto w ziemi, którą obecnie nazywamy Judeę, zdolne pomieścić wszystkie te tysiące ludzi, i nazwali je Jerozolimą”.

To są informacje Flawiusza cytującego Manetona, więc mogą nie pokrywać się z prawdą, bo Flawiusz promował mitologię żydowską i żydowską „Biblię”. Badania archeologiczne nie potwierdzają istnienia obwarowanej, wielkiej Jerozolimy w okresie od XV w. a drugą połową VIII wieku p.n.e. Ta opowieść może dotyczyć grupy Hyksosów, którzy osiedlili się w Judzie, natomiast główna armia powędrowała do Indii podbijając napotkane po drodze ludy i ich miasta. Hyksosi podobnie jak Kananejczycy byli w większości pochodzenia celtoaryjskiego, więc jeżeli jakaś grupa Hyksosów została w Kanaanie to wtopiła się w miejscową ludność. Natomiast nie było możliwości stworzenia niezależnego państwa w tym okresie, bo Kanaan pozostawał kolonią egipską przez 500 lat.

Założyciel XVIII dynastii faraon Ahmose I (1550-1525 p.n.e.), wypędził Hyksosów-Izraelitów z Egiptu zdobywając ich stolicę Awaris i w pościgu za nimi zajął Kanaan, który był zapleczem Hyksosów. Zdobył drugą co do wielkości po Awaris twierdzę Hyksosów Szaruchen w południo-zachodniej Palestynie, około 1540 roku p.n.e.

Jerozolima, o której wspomina Flawiusz, położona w centrum Palestyny, istniała już od czasów Wczesnej epoki brązu a w

Środkowej epoce brązu była miastem znanym i najprawdopodobniej obwarowanym, jak i inne większe miasta. Jerozolima pojawia się w dokumentach egipskich już około 1900 r p.n.e., a także w czasach rządów Hyksosów w Egipcie. W biblijnej „Księdze rodzaju”, Salem występuje jako nazwa miasta w czasach Abrahama, w którym panował Melchizedek. Później w czasie wojny Egipcjan z Hyksosami została zburzona, a status wielkiego miasta odzyskała dopiero w połowie VIII wieku p.n.e.

W późniejszym okresie swego panowania Ahmose I przeprowadził wyprawę do Syrii i rozciągnął zwierzchnictwo Egiptu nad miastem Byblos w Fenicji. Wyprawa ta wytyczyła przyszły kierunek ekspansji egipskiej. Tę politykę należy rozumieć, jako akt samoobrony, próbę niedopuszczenia do powtórnego zagrożenia Egiptu ze strony Azji. Ponowne podbicie tych ziem przez Egipcjan nastąpiło pod rządami kolejnego faraona Totmesa I (1504-1492 p.n.e.).

Kolejny władca Totmes III (1458-1425 p.n.e.), w 22 roku swojego panowania pokonał koalicję królów kananejskich pod Megiddo na północy Kanaanu. Następnie prawie co roku prowadził kampanie do Syropalestyny. W ciągu swojego panowania odbył 17 wypraw wojennych. W 33 roku życia, odniósł wielkie zwycięstwo nad państwem Mitanni leżącym w północnej Mezopotamii i przekroczył Eufrat.

Władza Egiptu nad Kanaanem nieco osłabła pod rządami Amenhotepa III i Amenhotepa IV/Echnatona z XVIII dynastii. Została natomiast przywrócona z pełną mocą przez Setiego I (1294-1279 p.n.e.) z XIX dynastii. Już w pierwszym roku panowania toczył wojnę z nomadami Midianitami na południu Palestyny, a później na północy odniósł zwycięstwa z koalicją Aramejczyków i Hetytów. Po pokonaniu Hetytów zajął Kadesz i ustanowił egipskie rządy w środkowej i południowej Syrii.

Jego syn Ramzes II (1279-1213 p.n.e.) prowadził zaciekłą wojnę z państwem Hetytów. Najbardziej znanym wydarzeniem była bitwa pod Kadesz, która miała miejsce w 5 roku panowania Ramzesa II.

W 8 roku swego panowania Ramzes II zdławił antyegipskie powstanie, które objęło całą Syropalestynę. Powstanie zostało spacyfikowane przez Egipcjan. Jednak nie byli w stanie zadać decydującej klęski Hetytom.

W 21 roku panowania Ramzesa II Egipt i Hetyci zawarli pokój, zgodnie z którym Kanaan i południowa i środkowa Syria zostały własnością egipską. A północna Syria znalazła się pod panowaniem Hetytów. Tak ustanowiony pokój w Syropalestynie trwał do końca długiego panowania Ramzesa II.

Za panowania Ramzesa III (1183-1152 p.n.e.) Kanaan nadal pozostawał pod kontrolą Egipcjan. W 8 roku panowania Ramzes III zadał klęskę Ludom Morza najeżdżającym Syropalestynę. Prowadził także udane kampanie przeciwko nomadom Midianitom, przeciwko Edomowi i dawnym posiadłościom hetyckim w północnej Syrii. Władza Egiptu w Kanaanie trwała do czasów panowania Ramzesa XI (1103-1070 p.n.e.).

Kanaan w okresie Nowego Państwa znajdował się pod całkowitą kontrolą Egiptu. Na północy władza egipska rozciągała się aż na środkową Syrię. W Syropalestynie stacjonowały egipskie garnizony. W tych warunkach inwazja nomadów Midianitów i Edomitów z południa lub zachodu i podbój przez nich Kanaanu był niemożliwy, nic takiego nie odnotowano w żadnych źródłach egipskich. Przedostanie się do Kanaanu grup emigrantów, którzy uciekły z Egiptu mogło nastąpić dopiero po osłabieniu panowania kolonialnego Egiptu na ziemiach Syropalestyny.

Dopiero pod koniec X wieku na terenie Palestyny powstały dwa małe państwa, na północy Izrael, a na południu mało zaludniona Juda, będąca w cieniu Izraela. Były to pierwsze państwa kananejskie a nie żydowskie. Juda dopiero w połowie VIII wieku p.n.e., po podboju Izraela przez Asyrię stała się bardziej znaczącym ale lennym państwem w Imperium Asyryjskim. Juda następnie została prowincją Babilonii, a później Persji.

Flawiusz mówi o tym, że „przodkowie Żydów” władali kiedyś

Egiptem, a później Jerozolima była wielką stolicą ich wielkiego państwa, podczas gdy Egipt był okupowany przez Celtów-Hyksosów, natomiast Jerozolima była do połowy VIII wieku p.n.e. małą kananejską osadą. Flawiusz utożsamia Żydów z Izraelitami, podczas gdy Żydzi nie są Izraelitami z „Biblii” – nie są ani Celtami-Hyksosami, ani Izraelitami z królestwa Izraela. Ale są bardzo podobni z charakteru i postępowania do Celtów-Hyksosów-Izraelitów określonych w „Biblii”, podobnie jak Żydzi, jako ibri – hapiru/habiru, czyli hebrajczycy w znaczeniu; przybysze, cudzoziemcy, okupanci i grabieżcy.

Józef Flawiusz powołuje się na dzieła egipskiego historyka i kapłana z Heliopolis Manetona, który tworzył około 280 lat p.n.e. Maneton napisał trzyczęściową historię Egiptu, która zawiera wiele faktów uznanych przez naukowców za prawdziwe. Podzielił między innymi władców Egiptu na dynastie. Jego historia została zniszczona przez faryzeuszy, ale przetrwała w dziełach innych antycznych autorów, przede wszystkim Józefa Flawiusza. Maneton widział w Hyksosach-Izraelitach i Semitach zło i nieszczęście jakie te nacje ściągnęły n.e. Egipt i miał rację.

Gdy Egipt przestał kontrolować swoje przedpole na południu w Nubii i na wschodzie w Syropalestynie to ponownie, już na stałe dostał się pod okupację Izraelitów i Semitów. Począwszy od rządów Nubijczyków-Kuszytów w latach 746-655) p.n.e., jako XXV dynastia, kolejnymi byli Persowie, Grecy i Rzymianie, a obecnie Arabowie. Rdzenna koptyjska ludność egipska została zepchnięta na margines i stała się mieszkańcami drugiej kategorii we własnym kraju.

Marduk najstarszy syn Enkiego i Jahwe (Jehowa) byli kościejami z rasy gadziej, przyrównywani są lub utożsamiani z Szatanem – Lucyperem, nazywanym smokiem lub wężem pradawnym. Marduk ze względu na swoje mroczne i chore ambicje miał jeden plan – opanować całą planetę i ogłosić się najwyższym władcą Ziemi, oraz najwyższym bogiem w Radzie bogów Anunnaków. Jahwe miał podobne mroczne i chore ambicje, był zazdrosny i mściwy,

chciał zostać jedynym bogiem na Ziemi.

Przed pierwszym potopem, 13,92 tys. lat temu (11 920 lat p.n.e.) Marduk usunął z tronu w Egipcie swojego ojca Enkiego/Ptaha i przejął władzę w Egipcie na 1000 lat. Przywłaszczył sobie tytuł boga Słońca Ra/Re, rządził jako bóg dyktator i uzurpator. Później został odsunięty od władzy przez Radę bogów za to, że podjudzał i doprowadził do ogólnoświatowego kataklizmu. Po II wojnie piramidowej został wysłany przez Radę bogów na banicję do Mezoameryki. Po powrocie, około 3111 lat p.n.e. ponownie objął władzę boga nad Egiptem, zrzucając z tronu swojego młodszego brata Ningiszzida/Thota.

2000 lat p.n.e. Marduk posiadał władzę nad Ziemią. Ogłosił się jedynym i głównym bogiem wśród innych bogów. Sprawował władzę jako bóg władca i uzurpator nad królami oraz kastą kapłańską, stojąc w cieniu za lokalnymi bogami. Podczepił się pod egipskich i bliskowschodnich bogów. Bóg egipski Amon znaczy ukryty, niewidoczny, za którym stał Marduk.

Urzędował w świętym okręgu w Babilonie w świątyni Esagila. Władał Ziemią wraz ze swoimi kosmicznymi zwolennikami, w tym reptiliańską agresywną linią kosmitów – kościei rasy gadziej, posługując się strachem i przemocą. Nastał okres jego chorej dominacji oraz upadek duchowości na rzecz materializmu. Okres wojen, podbojów, terroru i strachu. Wszystkie wojny na Bliskim Wschodzie były wywoływane i inspirowane przez gadzich bogów. Oni używali ludzi będących ich wyznawcami do swoich wojen. Oni także inspirowali migracje ludów i napuszczali jednych na drugich. Anunnaki posiadali pojazdy latające i zaawansowaną technologicznie broń, których używali do walk między sobą i do wspomagania armii swoich wyznawców.

Marduk, kiedy umocnił swoją władzę zajął się fałszowaniem historii, która dlatego dzisiaj jest tak zagmatwana. Zabrał się za starożytne przekazy, które przedstawiały nie tylko proces powstania życia na Ziemi i stworzenia człowieka, ale

także opis stworzenia Wszechświata. W wielu miejscach gdzie wcześniej figurowały nazwy takie jak, Kosmos, Nibiru czy Anu, teraz pojawiło się imię Marduk.

Zatem nowa religia stworzona przez Marduka głosiła już, że to sam Marduk stworzył Wszechświat oraz całą Ziemię i ustawił porządek planet w Układzie Słonecznym. Ponadto to Marduk stworzył życie w Wszechświecie i człowieka na Ziemi.

Marduk zrobił co mógł aby pozbawić innych bogów Anunnaków wszelkiej czci na Ziemi. Zabrał im planety przypisując je innym bogom. Planetą Enlila Ziemię przypisał sobie, bowiem uznał, że to jemu należy się nad nią patronat. Natomiast planetę Inanny Wenus, przypisał swojej żonie Sarpanit.

Następnie sporządził listę wszystkich swoich wspaniałych cech i funkcji. Użył do tego celu pozytywne przymioty przypisane innym bogom Anunnaki. Przy okazji przejmowania funkcji innych Anunnaków dokonał jeszcze jednego zabiegu. Sprawił, że kobiety utraciły swój dotychczasowy status w społeczeństwie. Aby tego dokonać przypisał on atrybuty należące niegdyś do postaci kobiecych (bogiń), męskim odpowiednikom (bogom). W ten sposób starał się wymazać wszelką pamięć jaką rolę odgrywały niegdyś kobiety. W ten sposób Marduk zebrał w swoim ręku wszelkie przymioty, które czyniły go bogiem wszechmocnym. Tym samym stworzył on koncepcję absolutnego monoteizmu i patriarchatu, jaki nastał w Erze Barana.

Tu widzimy podobieństwo do biblijnego Jahwe, który przejął od Marduka rolę fałszywego boga wszechmocnego, oraz monoteizm i patriarchat. W okresie niewoli Judejczyków w Babilonie, kapłani żydowscy i faryzeusze wzięli tę sfałszowaną przez Marduka historię i wstawili do „Biblii”, podmieniając imię Marduka na Jahwe. I tak Jahwe (Jehowa) stał się bogiem wszechmocnym i stwórcą wszechrzeczy.

Negatywny stosunek Marduka do kobiet mógł być skutkiem jego zatargów i rywalizacji z Inanną. Ale istniał także ukryty sens

związany ze zwalczaniem energii żeńskiej przez bogów, chodziło o zachwianie równowagi pomiędzy energią męską i żeńską (Yang i Yin). To dawało bogom pełną dominację nad ludźmi poprzez materializm i ucisk, przy zmarginalizowaniu sfery duchowości. Ale z drugiej strony nie może też być dominacji energii żeńskiej nad męską, musi istnieć równowaga.

Nie wszyscy bogowie wrócili po katastrofie na Ziemię. Niemniej Nanna wraz ze swoją małżonką Ningal dalej zamieszkiwali w Harranie, w boskiej świątyni Ehulhul. Nanna był ostatnim z aktywnych bogów Anunnaków przebywających na Ziemi.

610 lat p.n.e. wojska babilońskie zdobyły Harran, zniszczyły miasto i świątynię. Rozgniewany starzejący się Nanna opuścił miasto i odleciał do bazy w kosmosie. Przez następ.n.e. około 50 lat bogowie Anunnaki systematycznie opuszczali Ziemię. Odlatywali do swoich baz kosmicznych na orbicie, Księżycu i Marsie, a później dalej na Nibiru, która 556 lat p.n.e. dotarła ponownie do Układu Słonecznego.

Bogowie Anunnaki (Elohim) w przytłaczającej większości powrócili na swoją planetę Nibiru. Część z nich zginęła na Ziemi, lecz inni, w tym Marduk, skonfliktowany z radą bogów i jego zwolennicy pozostali na Ziemi do czasu naturalnej śmierci.

Nanna 555 lat p.n.e. w porozumieniu z Mardukiem, ustanowił Nabonida nowym królem Babilonu panującego w latach 555-539 p.n.e. Nabonid chciał tworzyć państwo w stylu bardziej boskim a nie szatańskim. Ale Marduk nie dał za wygraną. Widząc, że babilońskie, trzecie imperium Szatana pada, stworzył czwarte, tym razem perskie imperium Szatana. Jego szatańscy kapłani i elita odpowiednio urobili społeczeństwo aby poddać państwo pod okupację perską. To wiązało się z likwidacją państwa dla zbawiennych celów globalizmu i powszechnej demokracji, pod rządami jedynie słusznej ideologii religijnej i władzy Szatana.

# Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net